

31997L0078

30.1.1998

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 24/9

DYREKTYWA RADY 97/78/WE**z dnia 18 grudnia 1997 r.****ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkty zwierzęce lub produkty pochodzenia zwierzęcego i produkty roślinne podlegające kontrolom mającym na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się zaraźliwych i zakaźnych chorób zwierzęcych zostały wymienione w załączniku II do Traktatu.
- (2) Ustanowienie zasad na poziomie wspólnotowym dotyczących organizacji kontroli weterynaryjnych produktów pochodzących z państw trzecich pomaga w zabezpieczeniu dostaw i zapewnieniu stabilności rynku harmonizując przy tym środki niezbędne do zagwarantowania ochrony zdrowia zwierząt i ludzi.
- (3) Ustanowienie rynku wewnętrznego podkreśliło potrzebę ustanowienia wspólnych zasad w zakresie kontroli weterynaryjnych tym bardziej, że zniesione zostały kontrole na granicach wewnętrznych.
- (4) Od chwili przyjęcia dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽⁴⁾ odnotowano postęp w jej zastosowaniu oraz zdobyto nowe doświadczenia; do celów lepszej przejrzystości dyrektywa ta powinna zostać zmieniona.
- (5) Należy ustanowić ujednoczone warunki dla wszystkich produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z państw trzecich do Wspólnoty; z tego powodu należy zastosować jeden program kontroli dla tych produktów a także dokonać koniecznych dostosowań.
- (6) Należy ustanowić przepisy, na podstawie których przepisy wprowadzone do Wspólnoty bez zgłoszenia w granicznym posterunku kontroli, zostaną poddane kontroli weterynaryjnej w takim posterunku.

- (7) Państwa Członkowskie mogą, w pewnych przypadkach, narzucić dodatkowe wymagania dla przywożonych produktów. Państwo Członkowskie przeprowadzające kontrole musi uwzględnić w trakcie przeprowadzania tej kontroli wspomniane dodatkowe wymagania krajowe.
- (8) W odniesieniu do przeladunku w transporcie morskim lub powietrznym produktów o ostatecznym miejscu przeznaczenia we Wspólnocie należy ustanowić wyraźne przepisy w sprawie miejsca przeprowadzania kontroli.
- (9) Prawodawstwo wspólnotowe wymaga, aby pewne produkty były monitorowane od miejsca przybycia do Wspólnoty do miejsca przeznaczenia w celu zabezpieczenia zdrowia ludzi i zwierząt; z tego powodu należy ustanowić wyraźne przepisy.
- (10) Powinny zostać ustanowione rygorystyczne przepisy w celu zapewnienia, że produkty przybywające na granicę Wspólnoty, dla których Wspólnota nie jest ostatecznym miejscem przeznaczenia, opuszczą Wspólnotę.
- (11) Te produkty, które są dostosowane do wymagań wspólnotowych w zakresie przywozu powinny być oddzielone od tych, które ich nie spełniają; w celu uwzględnienia tych różnic powinny być ustanowione odrębne systemy kontroli.
- (12) Zaopatrzenie w produkty pochodzenia zwierzęcego załogi i pasażerów w środkach transportu morskiego i powietrznego ma istotne znaczenie handlowe we Wspólnocie; produkty te często nie spełniają wymagań Wspólnoty; z tego powodu powinny zostać ustanowione rygorystyczne przepisy w celu zabezpieczenia zdrowia ludzi i zwierząt.
- (13) Produkt wspólnotowy, który został odrzucony przez państwo trzecie i zwrócony do Wspólnoty powinien być uważany za produkt, który nie spełnia już wymagań wspólnotowych; z tego powodu powinny zostać ustanowione rygorystyczne przepisy w tym zakresie w celu zabezpieczenia zdrowia ludzi i zwierząt.
- (14) Powinny zostać ustanowione dodatkowe środki bezpieczeństwa w celu zapobieżenia nadużyciom finansowym, należy również przewidzieć zharmonizowane środki w celu zwalczania oszukańczych działań i nieprawidłowości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 23.8.1997, str. 7.⁽²⁾ Dz.U. C 85 z 17.3.1997, str. 76.⁽³⁾ Dz.U. C 66 z 3.3.1997, str. 43.⁽⁴⁾ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

- (15) Dyrektywa 90/675/EWG została zasadniczo i wielokrotnie zmieniona; obecnie konieczna stała się kolejna zmiana, dlatego też do celów przejrzystości i racjonalności dyrektywa ta powinna zostać uchylona i zastąpiona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Kontrole weterynaryjne produktów z państw trzecich wprowadzanych na jeden z terytoriów wymienionych w załączniku I przeprowadzane są przez Państwa Członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy definicje zawarte w art. 2 dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁽¹⁾ i art. 2 dyrektywy Rady 90/425/EWG, dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁽²⁾ stosuje się tam, gdzie niezbędne.

2. Ponadto:

- a) „produkty” oznaczają produkty pochodzenia zwierzęcego określone w dyrektywach 89/662/EWG i 90/425/EWG, włącznie z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego niezawartymi w załączniku II do Traktatu, oraz produkty roślinne określone w art. 19;
- b) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzanie świadectw(a) zdrowia, dokumentów(u) weterynaryjnych lub innych(go) dokumentów(u) towarzyszących przesyłce;
- c) „kontrola tożsamości” oznacza kontrolę dokonaną przez sprawdzenie wzrokowe w celu zagwarantowania, że świadectw(a) zdrowia, dokument(y) weterynaryjne lub inne dokumenty określone w przepisach w dziedzinie weterynarii odnoszą się do danego produktu;
- d) „kontrola fizyczna” oznacza kontrolę samego produktu, która może obejmować kontrolę opakowania i temperatury a także pobieranie próbek i badania laboratoryjne;
- e) „osoba odpowiedzialna za przesyłkę” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽³⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG.

⁽³⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 17 z 21.1.1997, str. 1).

odpowiada za rozwój różnych zdarzeń objętych niniejszym rozporządzeniem, w których może się znaleźć przesyłka a także przedstawiciela określonego w art. 5 wspomnianego rozporządzenia, który przyjmuje taką odpowiedzialność w zakresie nadzoru kontroli ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

- f) „przesyłka” oznacza ilości produktów tego samego rodzaju objętych tym samym świadectwem/tymi samymi świadectwami zdrowia lub innymi dokumentami określonymi w przepisach w dziedzinie weterynarii, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego lub jego części;
- g) „graniczny posterunek kontroli” oznacza każdy posterunek kontroli desygnowany i zatwierdzony zgodnie z art. 6 do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów przybywających z państw trzecich na granicę jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I;
- h) „przywóz” oznacza swobodny obrót produktami i zamiar dopuszczenia produktów do swobodnego obrotu w rozumieniu art. 79 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;
- i) „przeznaczenie celne” oznacza przeznaczenie celne lub użytkowanie określone w art. 4 ust. 15 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;
- j) „warunki przywozowe” oznaczają wymagania weterynaryjne dla produktów do przywozu, ustanowione przepisami Wspólnoty;
- k) „właściwe władze” oznaczają władzę centralną Państwa Członkowskiego uprawnioną do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub inny organ, który uzyskał od niej takie uprawnienia.

ROZDZIAŁ I

ORGANIZACJA I WYNIKI KONTROLI

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że żadna przesyłka pochodząca z państwa trzeciego nie zostanie wprowadzana na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku I bez poddania jej kontrolom weterynaryjnym wymaganych w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że przesyłki zostaną wprowadzone na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku I przez graniczny posterunek kontroli.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, że osoby odpowiedzialne za przesyłkę zostaną zobowiązane do uprzedniego przekazania informacji przez należyte wypełnienie, tam gdzie właściwe, świadectwa określonego w art. 5 ust. 1 lub dostarczenie na piśmie lub w formie elektronicznej szczegółowego opisu przesyłki określonej w ust. 1 włącznie z produktami określonymi w art. 9 i art. 19 ust. 1, do personelu weterynaryjnego w granicznym posterunku kontroli, do którego dostarczone mają być produkty.

Państwa Członkowskie mogą przeprowadzić kontrolę manifestu pokładowego statków i samolotów i kontrolę w celu stwierdzenia czy zgadzają się one ze wspomnianymi wyżej deklaracjami i dokumentami.

4. Władze celne, którym geograficznie podlegają graniczne posterunki kontroli wydadzą zgodę na zamierzone przeznaczenie celne przesyłki wyłącznie zgodnie z warunkami określonymi w świadectwie, określonym w art. 5 ust. 1.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wykaz produktów, które należy poddać kontroli weterynaryjnej, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 4

1. Każda przesyłka zostanie poddana kontrolom weterynaryjnym w granicznym posterunku kontroli określonym w art. 3 ust. 2 przez właściwe władze podlegające urzędowemu lekarzowi weterynarii zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b).

2. W przypadku każdej przesyłki urzędowy lekarz weterynarii skonsultuje, na podstawie informacji określonej w art. 3 ust. 3 bazę danych, określonej w załączniku I do decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1993 r., w sprawie komputeryzacji przywózowych procedur weterynaryjnych (projekt SHIFT) ⁽¹⁾. Ponadto, w przypadku każdej przesyłki przeznaczonej do przywozu do jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I, skonsultuje, jeśli konieczne, bazę danych określoną w załączniku II do decyzji 92/438/EWG.

Urzędowy lekarz weterynarii zapewni, że przeprowadzane są wszelkie działania wymagane w celu zachowania bazy danych określonej w decyzji 92/438/EWG.

3. Każda przesyłka zostanie poddana kontroli dokumentów niezależnie od przeznaczenia celnego w celu ustalenia:

a) że informacje zawarte w świadectwach lub dokumentach określonych w art. 7 ust. 1 odpowiadają informacjom uprzednio przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 3;

b) w przypadku przywozu, że dane zawarte w świadectwach lub dokumentach określonych w art. 1 lub innych dokumentach posiadają wymagane gwarancje.

4. Z wyjątkiem szczególnych przypadków wymienionych w art. 9–15, urzędowy lekarz weterynarii przeprowadza następujące kontrole:

a) kontrolę tożsamości każdej przesyłki w celu stwierdzenia, że produkty są zgodne z informacją zawartą w towarzyszących świadectwach lub dokumentach. Za wyjątkiem przesyłek masowych przewidzianych w dyrektywie Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG ⁽²⁾, procedura ta obejmuje:

i) w przypadku gdy produkty pochodzenia zwierzęcego dostarczane są w kontenerach, sprawdzenie czy plomby założone przez urzędowego lekarza weterynarii (lub właściwe władze), tam, gdzie jest to wymagane przez przepisy wspólnotowe, nie są naruszone i czy informacja, która się na nich znajduje odpowiada informacji podanej w towarzyszących dokumentach lub świadectwach;

ii) w innych przypadkach

— dla wszystkich rodzajów produktów, kontrolę umieszczenia pieczęci, znaków urzędowych i znaków weterynaryjnych pozwalających na identyfikację kraju i przedsiębiorstwa, z którego pochodzą produkty oraz ich zgodności z danymi zawartymi w towarzyszących świadectwach lub dokumentach,

— ponadto, dla produktów opakowanych lub konfekcjonowanych, kontrolę specyficznych etykiet określonych w przepisach w dziedzinie weterynarii,

b) kontrolę fizyczną każdej przesyłki:

i) w celu stwierdzenia, czy produkty spełniają wymagania prawodawstwa wspólnotowego i mogą być użyte zgodnie z przeznaczeniem określonym w towarzyszących świadectwach lub dokumentach.

Kontrole te muszą być przeprowadzane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku III;

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 25.8.1992, str. 27. Decyzja zmieniona Aktem Przyjęcia z 1994 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/90/WE (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, str. 24).

ii) przed przeprowadzeniem, w odstępach czasu, które mają być wyznaczone przed dniem 1 lipca 1999 r., przy zastosowaniu procedury ustanowionej w art. 29:

- wszelkich badań laboratoryjnych przeprowadzanych na miejscu,
- wszelkiego urzędowego pobierania próbek niezbędnego do jak najszybszego wykonania analiz.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 5

1. Po dopełnieniu wymaganych kontroli weterynaryjnych, urzędowy lekarz weterynarii wystawi świadectwo dla danej przesyłki produktów poświadczając wyniki kontroli zgodnie z wzorem przewidzianym w załączniku B do decyzji Komisji 93/13/EWG ustanawiająca procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącej produktów pochodzących z państw trzecich⁽¹⁾, dostosowane, gdzie właściwe zgodnie z ust. 4.

2. Świadectwo określone w ust. 1 towarzyszy przesyłce:

- tak długo jak przesyłka pozostaje pod dozorem celnym, wówczas wspomniane dokumenty odnoszą się do dokumentów celnych,
- w przypadku przywozu, do pierwszego przedsiębiorstwa określonego w dyrektywie 89/662/EWG lub do pierwszego centrum lub organizacji przeznaczenia określonych w dyrektywie 90/425/EWG.

3. W przypadku gdy przesyłka zostanie podzielona, przepis ust. 1 i 2 stosuje się w odniesieniu do każdej części.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym stosowania załącznika B do decyzji 93/13/EWG, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 6

1. Graniczne posterunki kontroli muszą:

- a) być usytuowane w najbliższym otoczeniu miejsca wprowadzenia na jedno z terytoriów wyszczególnionych w załączniku I, oraz na obszarze wyznaczonym przez władze celne zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. a) i b) akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Jednakże, tam gdzie jest to wymuszone warunkami geograficznymi (takimi jak nabrzeże rozładunkowe lub przejście), dopuszczalne jest usytuowanie granicznego posterunku kontroli w pewnej odległości od miejsca wprowadzenia

zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 2 a w przypadku transportu kolejowego, na pierwszej stacji wyznaczonej przez właściwe władze;

- b) podlegać zwierzchnictwu urzędowego lekarza weterynarii, który będzie faktycznie odpowiedzialny za kontrole. Urzędowego lekarza weterynarii może wspierać specjalnie przeszkolony personel pomocniczy.

Urzędowy lekarz weterynarii zapewni, że przeprowadzane są wszelkie aktualizacje baz danych określonych w art. 1 ust. 1 tiret trzecie decyzji 92/438/EWG.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 wykaz granicznych posterunków kontroli obowiązujących w dniu opublikowania niniejszej dyrektywy może być następnie zmieniany lub uzupełniany:

- a) przez dodanie jakiegokolwiek nowego granicznego posterunku kontroli:

- zaproponowanego przez Państwo Członkowskie, po sprawdzeniu przez właściwe władze czy odpowiada on wymaganiom załącznikiem II do niniejszej dyrektywy i decyzji Komisji 92/525/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zatwierdzenia wspólnotowych granicznych posterunków kontroli odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne wprowadzanych produktów z państw trzecich⁽²⁾,
- w którym Komisja przeprowadziła inspekcje we współpracy z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego;

- b) przez zniesienie granicznego posterunku kontroli w przypadku gdy wykryje, że nie stosuje się on do warunków ustanowionych w załączniku II w trakcie kontroli przeprowadzonej przez właściwe władze lub gdy w następstwie inspekcji określonych w art. 23 Państwo Członkowskie nie uwzględni wniosków tej inspekcji we właściwym terminie, szczególnie w przypadku gdy wynik inspekcji wskazuje na poważne zagrożenie zdrowia ludzi lub zwierząt.

3. Państwo Członkowskie musi, w poważnych przypadkach, szczególnie odnoszących się do zdrowia ludzi lub zwierząt, zawiesić zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli usytuowanego na jego terytorium. O zawieszeniu oraz jego przyczynach Państwo Członkowskie powiadamia Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie. Graniczny posterunek kontroli może być przywrócony wyłącznie zgodnie z ust. 2 lit. a).

4. Komisja sporządzi i opublikuje wykaz zatwierdzonych granicznych posterunków kontroli, uwzględniając w nim posterunki, których działalność została tymczasowo zawieszona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 9 z 15.1.1993, str. 33. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 96/32/WE (Dz.U. L 9 z 12.1.1996, str. 9).

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 17.11.1992, str. 16.

5. Do czasu przyjęcia decyzji na mocy ust. 2 lit a) obowiązuje wykaz utworzony na mocy dyrektywy zasadniczej 90/675/EWG i jest stosowany bez uszczerbku dla okoliczności określonych w ust. 3.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 7

1. Każdej przesyłce przeznaczonej do przywozu do jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I będą towarzyszyć oryginały świadectw zdrowia, oryginały dokumentów weterynaryjnych lub inne oryginały dokumentów wymagane przez przepisy weterynaryjne. Oryginały świadectw lub dokumentów pozostaną w granicznym posterunku kontroli.

2. Bez uszczerbku dla art. 10 każda przesyłka produktów z państwa trzeciego przeznaczona na przywóz na jedno z terytoriów określonych w załączniku I zostanie poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej zgodnie z art. 4 ust. 4.

3. Władze celne nie zezwolą na przywóz przesyłek produktów chyba że, bez uszczerbku dla przepisów celnych oraz szczególnych przepisów, które mają być przyjęte zgodnie z art. 10 ust. 2 i 3 i art. 18, dostarczono dowód potwierdzający, że odpowiednie kontrole weterynaryjne zostały przeprowadzone a ich wyniki są zadawalające, że odpowiednie świadectwo zostało wystawione zgodnie z art. 5 ust. 1 oraz że właściwe władze gwarantują, że opłaty za inspekcje określone w dyrektywie Rady 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji weterynaryjnych i kontroli objętych dyrektywami 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG (zmienionymi i skonsolidowanymi) ⁽¹⁾ zostały lub zostaną zapłacone, zgodnie z przepisami tej dyrektywy.

4. Jeżeli przesyłka odpowiada warunkom przywozowym, urzędowy lekarz weterynarii dostarczy zainteresowanej osobie uwierzytelnioną kopię oryginałów świadectw lub dokumentów oraz zgodnie z art. 5 ust. 1 wystawi świadectwo zaświadczone, że przesyłka jest zgodna z tymi warunkami, na podstawie kontroli weterynaryjnych przeprowadzonych w granicznym posterunku kontroli.

5. Handel produktami określonymi w dyrektywach 89/662/EWG i 90/425/EWG i dopuszczonymi na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy na mocy ust. 3 niniejszego artykułu prowadzony jest zgodnie z przepisami ustanowionymi we wspomnianych dyrektywach, w szczególności w ich rozdziale II.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 8

1. Gdy:

- produkty są przeznaczone dla Państw Członkowskich na obszar, w którym obowiązują szczególne wymagania w ramach prawodawstwa wspólnotowego,
- próbki zostały pobrane, lecz wyniki nie są jeszcze znane w chwili, gdy transport opuszcza graniczny posterunek kontroli,
- chodzi o przywozy dopuszczone ze szczególnych przyczyn, w przypadkach określonych w prawodawstwie wspólnotowym,

dodatkowe informacje muszą być podane do wiadomości właściwych władz miejsca przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji ANIMO określonej w dyrektywie 90/425/EWG.

2. Każda przesyłka produktów określonych w ust. 1 tiret pierwsze i trzecie i przeznaczonych dla innego Państwa Członkowskiego poddana zostanie kontroli dokumentów, tożsamości i kontroli fizycznej ustanowionych w art. 4 ust. 3 i 4 w granicznym posterunku kontroli usytuowanym na terytorium Państwa Członkowskiego, do którego wprowadzane są produkty, w szczególności w celu sprawdzenia, czy produkty te odpowiadają przepisom Wspólnoty stosowanym w odniesieniu do Państw Członkowskich lub obszarów przeznaczenia. Jednakże, dziczyzna nieskórowana pokryta włosami poddana zostanie kontroli tożsamości, kontroli fizycznej, z wyjątkiem kontroli zdrowia i badania pozostałości określonych w dyrektywie Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych ⁽²⁾, które powinny być przeprowadzane zgodnie z dyrektywą Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny ⁽³⁾ w przedsiębiorstwie będącym miejscem przeznaczenia, do którego mięso musi być dostarczone pod dozorem celnym zgodnie z ust. 4 tiret pierwsze niniejszego artykułu i włącznie ze świadectwem określonym w art. 5 ust. 1.

Wyniki kontroli zostają przekazane właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za graniczny posterunek kontroli, przez który produkty zostały wprowadzone. W zależności od wyników tych kontroli działania ustanowione w art. 24 zostaną wprowadzone, jeśli będzie to niezbędne.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, że w przypadku produktów określonych w ust. 1 tiret pierwsze i trzecie i wprowadzonych do Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie przeznaczenia, wszystkie działania zostaną podjęte, w celu zapewnienia, że dana przesyłka dotrze do Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 5.2.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10).

4. Produkty, które mają być monitorowane zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym od granicznego posterunku kontroli do przedsiębiorstwa w miejscu przeznaczenia zostaną przekazane zgodnie z następującymi warunkami:

— wspomniane przesyłki zostaną wysłane z granicznego posterunku kontroli, do którego przybyły do przedsiębiorstwa w miejscu przeznaczenia pod nadzorem właściwych władz, w szczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez te władze. Produkty określone w ust. 1 tiret trzecie pozostaną pod dozorem celnym do chwili dotarcia do miejsca przeznaczenia zgodnie z procedurą T5 ustanowioną w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾, włącznie ze świadectwem określonym w art. 5 ust. 1 ustalającym miejsce przeznaczenia, jeśli właściwe, z podaniem zamierzonego rodzaju przetwarzania,

— urzędowy lekarz weterynarii w danym granicznym posterunku kontroli, powiadomi za pośrednictwem systemu wymiany informacji ANIMO władze weterynaryjne pełniące obowiązki w przedsiębiorstwie w miejscu przeznaczenia o miejscu pochodzenia przesyłki oraz miejscu przeznaczenia produktu,

— produkty zostaną poddane postępowaniu określone w właściwym prawodawstwie wspólnotowym w przedsiębiorstwie w miejscu przeznaczenia,

— urzędowy lekarz weterynarii w miejscu przeznaczenia lub, w przypadkach określonych w rozdziale 10 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG, urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za magazyn pośredni zostaną poinformowani przez zarząd przedsiębiorstwa w miejscu przeznaczenia lub magazynu pośredniego o przybyciu produktów do miejsca przeznaczenia, a także w terminie do 15 dni, powiadomią urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, który powiadomił go o przesyłce. Przeprowadzą oni przepisowe kontrole w celu zapewnienia, że produkty dotarły do przedsiębiorstwa w miejscu przeznaczenia, w szczególności przez sprawdzenie zapisu wprowadzenia.

5. Jeżeli właściwe władze w granicznym posterunku kontroli przy wprowadzeniu produktów uzyskają dowód, że bez uszczerbku dla przepisów art. 20, produkty deklarowane jako przeznaczone dla zatwierdzonego przedsiębiorstwa nigdy nie dotarły do swojego miejsca przeznaczenia, wówczas władze podejmują właściwe środki wobec osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

6. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz zatwierdzonych przedsiębiorstw określonych w ust. 4 dla wymienionych produktów zgodnie z właściwym prawodawstwem wspólnotowym.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie dostosuje się do wymogu powiadamiania, Państwo Członkowskie może wycofać jego zatwierdzenie i narzucić niezbędne kary zgodnie z charakterem poniesionego ryzyka.

Komisja opublikuje wykaz zatwierdzonych przedsiębiorstw oraz przygotuje jego aktualizację i powiadomienie Państw Członkowskich.

7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, sporządzone po konsultacji z władzami celnymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 9

1. Przesyłki przeznaczone na przywóz do jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I, które docierają do jednego granicznego posterunku kontroli lecz są przeznaczone na przywóz do innego granicznego posterunku kontroli znajdującego się na tym samym terytorium, lub na terytorium innego Państwa Członkowskiego, zostaną poddane kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w granicznym posterunku kontroli miejsca przeznaczenia pod warunkiem, że przewożone są drogą morską lub powietrzną. W granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłki te są wprowadzane zostaną zastosowane następujące procedury:

a) jeżeli przesyłka jest przeładowywana z pokładu jednego samolotu na drugi lub z jednego statku na inny na obszarze celnym tego samego portu lotniczego lub morskiego bezpośrednio lub po rozładowaniu na nabrzeżu lub na płycie lotniska przez okres krótszy niż okres minimalny określony w lit. b) właściwe władze zostają powiadomione przez osobę odpowiedzialną za towar. Mogą one w drodze wyjątku, w przypadku zagrożenia zdrowia ludzi lub zwierząt, przeprowadzić kontrolę dokumentacji produktów na podstawie świadectwa lub dokumentu weterynaryjnego pochodzenia lub jakiegokolwiek innego oryginału towarzyszącego dokumentu danej przesyłce lub ich uwierzytelnionych kopii;

b) jeżeli przesyłka zostanie rozładowana w inny sposób, musi ona być:

i) składowana przez okres maksymalny i minimalny zgodnie z warunkami określonymi na podstawie procedury ustanowionej w ust. 2 pod nadzorem właściwych władz na obszarze celnym portu morskiego lub lotniczego w oczekiwaniu na przekazanie do innego granicznego posterunku kontroli drogą morską lub powietrzną;

ii) poddana kontroli dokumentacji produktów w związku z dokumentami określonymi w lit. a);

iii) bez uszczerbku dla art. 20, poddana kontroli identyfikacji i kontroli fizycznej w drodze wyjątku, jeżeli zaistnieje jakakolwiek okoliczność zagrożenia zdrowia ludzi lub zwierząt.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1427/97 (Dz.U. L 196 z 24.7.1997, str. 31).

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

3. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, może rozszerzyć przepisy niniejszego artykułu o przeładunek w transporcie kolejowym.

Artykuł 10

1. Na wniosek Państwa Członkowskiego poparty wymaganymi informacjami lub działając z własnej inicjatywy, Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 określić, że kontrole fizyczne mają być rzadsze zgodnie z niektórymi warunkami, w szczególności w świetle wyników poprzednich kontroli produktów, dla których warunki przywozowe zostały zharmonizowane, tzn. produktów, które spełniają następujące trzy warunki:

- a) pochodzą z państw trzecich lub regionów państw trzecich zapewniających zadawalające gwarancje zdrowotne w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia produktów przeznaczonych do przywozu do jednego z terytoriów wspólnotowych wymienionych w załączniku I;
- b) tak dalece jak to wymagane przez przepisy wspólnotowe, pochodzą z przedsiębiorstw znajdujących się na wykazie sporządzonym zgodnie z zasadami wspólnotowymi lub, w przypadku przedsiębiorstw zatwierdzonych zgodnie z decyzją Rady 95/408/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie warunków ustalania, na okres przejściowy, tymczasowych wykazów zakładów z państw trzecich, z których Państwom Członkowskim zezwala się na przywóz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów rybołówstwa lub żywych małży dwuskorupowych⁽¹⁾, z przedsiębiorstwa, w którym przeprowadzono inspekcję wspólnotową lub inspekcję krajową;
- c) na dane produkty wydane zostały certyfikaty importowe.

2. Przed przedłożeniem wniosku o uznanie takich odstępstw w odniesieniu do produktów z danego państwa trzeciego, Komisja przedłoży sprawozdanie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu dotyczące tego państwa trzeciego uwzględniając w nim, co następuje:

- a) gwarancje wydane przez to państwo trzecie w odniesieniu do całości lub części jego terytorium w zakresie zgodności z wymaganiami wspólnotowymi, w tym wymaganiami dotyczącymi kontroli pozostałości;
- b) sytuację zdrowia zwierząt w tym państwie trzecim;
- c) informacje o ogólnym stanie zdrowia w tym kraju;
- d) charakter środków zastosowanych przez to państwo trzecie w zakresie monitorowania i zwalczania chorób;

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 17. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 97/34/WE (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, str. 33).

e) struktury, umiejętności, niezależność i kwalifikacje służb weterynaryjnych lub innych właściwych służb;

f) zgodność z minimalnymi normami ustanowionymi przez przepisy prawa wspólnotowego w odniesieniu do higieny produkcji;

g) rodzaj produktu lub produktów oraz jego/ich potencjalne zagrożenie dla zdrowia;

h) zasady dotyczące dopuszczenia niektórych substancji i zgodności z wymaganiami określonymi w dyrektywie Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyrostatycznym i β-agonistycznym⁽²⁾ oraz w dyrektywie 96/23/WE;

i) wyniki inspekcji wspólnotowych lub inspekcji krajowych;

j) wyniki przeprowadzonych kontroli przywozowych;

k) analiza ryzyka związanego z charakterem produktów, które mają być przywożone, z ich postacią lub rodzajem transportu.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1, zmniejszenie częstotliwości kontroli może być również negocjowane zgodnie z umową o wzajemnej równoważności weterynaryjnej zawartą między Wspólnotą a państwem trzecim.

Takie zmniejszenie częstotliwości musi być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 11

1. Państwo Członkowskie, w imieniu wszystkich Państw Członkowskich, przez które ma przechodzić tranzyt, zezwoli na tranzyt przesyłek z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego tylko jeżeli:

- a) przesyłki te pochodzą z państwa trzeciego, z którego nie zostało zakazane wprowadzanie produktów na terytoria wymienione w załączniku I i są przeznaczone dla innego państwa trzeciego. Właściwe władze mogą odstąpić od tego wymogu w przypadku przeładunku przesyłki prowadzonego zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) z pokładu jednego samolotu lub statku na inny w ramach obszaru celnego tego samego portu morskiego lub lotniczego w celu dalszego przesłania, bez dalszych przystanków na terytoriach wymienionych w załączniku I na podstawie ogólnych kryteriów, które mają być ustalone zgodnie ust. 4;

⁽²⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 3.

b) urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli tego Państwa Członkowskiego spośród wymienionych w załączniku I, do którego przesyłka dociera najpierw, wydał uprzednio zezwolenie na taki tranzyt;

c) osoba odpowiedzialna za przesyłkę uprzednio zobowiąże się do odebrania przesyłki, jeśli produkty te zostaną zwrócone i są przeznaczone do usunięcia ich zgodnie z art. 17.

2. Wydanie zezwolenia, określonego w ust. 1 będzie uzależnione od następujących warunków:

a) przesyłkom zgłoszonym do tranzytu w granicznym posterunku kontroli towarzyszyć będą dokumenty określone w art. 7 ust. 1 razem z uwierzytelnionymi tłumaczeniami tych dokumentów, jeśli niezbędne;

b) przesyłka produktów musi być zgłoszona we wspomnianym granicznym posterunku kontroli w celu przejścia kontroli dokumentów i kontroli tożsamości.

Zaniechanie kontroli dokumentów i kontroli tożsamości może być dopuszczone przez właściwe władze weterynaryjne w odniesieniu do transportu morskiego lub powietrznego w przypadku gdy przesyłka:

— nie jest rozładowana. W takim przypadku i bez uszczerbku dla art. 20, kontrola dokumentacji będzie ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego,

— jest przeładowana, zgodnie z opisem w art. 9 ust. 1 lit. a) z pokładu jednego samolotu na drugi lub z jednego pokładu statku na drugi na obszarze celnym tego samego portu lotniczego lub morskiego.

W wyjątkowych przypadkach, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub gdy zachodzi podejrzenie niezgodności, należy przeprowadzić dodatkową kontrolę fizyczną;

c) w przypadku przewozu drogowego, kolejowego lub wodnego przez terytoria wymienione w załączniku I, przesyłka taka:

— jest wysyłana pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1 ustanowioną w rozporządzeniu (EWG) nr 2913/92 do punktu opuszczenia terytorium Wspólnoty, włącznie z dokumentem wymaganym zgodnie z ust. 2 lit. a) oraz świadectwem określonym w art. 5 ust. 1 z podaniem granicznego posterunku kontroli, w którym przesyłka opuści Wspólnotę;

— jest przewożona, bez rozładowania lub podzielenia produktów po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli przy wjeździe, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez władze. Nie dopuszcza się jakichkolwiek manipulacji z tym towarem w trakcie przewozu,

— opuszcza Wspólnotę przez graniczny posterunek kontroli nie później niż w 30 dni po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona, z wyjątkiem przypadków, w których dopuszczone są ogólne odstępstwa zgodnie z procedurą

ustanowioną w ust. 4 w celu uwzględnienia właściwie uzasadnionych przypadków związanych z odległością geograficzną;

d) urzędowy lekarz weterynarii, który udzielił zezwolenia na przewóz, powiadamia o tym urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, w którym przesyłka opuszcza terytorium za pośrednictwem systemu wymiany informacji ANIMO;

e) urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka opuszcza terytorium, potwierdza w świadectwie określonym w art. 5 ust. 1 że przesyłki opuściły Wspólnotę i przesyła kopię dokumentu do granicznego posterunku kontroli, w którym przesyłka została wprowadzona, faksem lub za pomocą innych środków.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona, nie zostanie powiadomiony o opuszczeniu Wspólnoty przez te produkty w terminie określonym w ust. 2 lit. c) tiret trzecie, przekazuje sprawę właściwemu organowi celnemu, który przeprowadzi dochodzenie, jeśli niezbędne, w celu określenia rzeczywistego miejsca przeznaczenia produktów.

3. Wszystkie wydatki poniesione zgodnie z niniejszym artykułem obciążają osobę odpowiedzialną za przesyłkę lub jej przedstawiciela bez możliwości ich zwrotu przez Państwo Członkowskie, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 1 dyrektywy 85/73/EWG.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wymiany informacji między granicznymi posterunkami kontroli, przez które przesyłka jest wprowadzana i opuszcza terytorium przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 12

1. Przesyłki pochodzące z państwa trzeciego i przeznaczone do wolnego obszaru celnego, składu wolnocełowego lub składu celnego, zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2913/92, mogą być dopuszczone przez właściwą władzę wyłącznie, jeśli osoba odpowiedzialna za przesyłkę zadeklarowała uprzednio, że dane produkty są ostatecznie przeznaczone do wolnego obrotu na jednym z terytoriów wymienionych w załączniku I lub jeśli inne końcowe przeznaczenie ma zostać ustalone, sprecyzowała czy produkty odpowiadają lub nie odpowiadają warunkom przywozowym.

W przypadku braku wyraźnego określenia końcowego przeznaczenia, produkty należy uważać za przeznaczone do wolnego obrotu na jednym z terytoriów wymienionych w załączniku I.

2. Takie przesyłki zostaną poddane, w granicznym posterunku kontroli, przez który są wprowadzane, kontrolom dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu określenia czy produkty odpowiadają wspomnianym warunkom przywozowym czy też nie.

Jednakże kontrola fizyczna nie jest wymagana, z wyjątkiem podejrzenia, że istnieje zagrożenie zdrowia zwierząt lub ludzi, jeśli kontrola dokumentów wykaże, że produkty nie spełniają wymagań wspólnotowych.

Takim przesyłkom towarzyszą dokumenty określone w art. 7 ust. 1. oraz, jeżeli niezbędne, uwierzytelnione tłumaczenia tych dokumentów.

3. Jeżeli kontrole określone w ust. 2 wykażą, że wymagania wspólnotowe zostały spełnione, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wystawi świadectwo określone w art. 5 ust. 1 wraz z dokumentami celnymi. Właściwe władze weterynaryjne i władze celne w granicznym posterunku kontroli zezwalają na wprowadzenie do składu w wolnym obszarze celnym, składu wolnocłowego lub składu celnego. Produkty takie deklaruje się z punktu widzenia weterynaryjnego jako odpowiadające warunkom dopuszczenia do wolnego obrotu.

4. Jeżeli kontrole określone w ust. 2 wykażą, że produkty nie spełniają wymagań wspólnotowych, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli wystawia świadectwo określone w art. 5 ust. 1 włącznie z urzędowymi dokumentami celnymi. Władze celne i władze weterynaryjne w granicznym posterunku kontroli mogą w takich przypadkach wydać wyłącznie pozwolenie na wprowadzenie do składu w wolnym obszarze celnym, do składu wolnocłowego lub do składu celnego, jeżeli spełniane są następujące wymagania, bez uszczerbku dla art. 16:

- a) produkty nie pochodzą z państwa trzeciego, z którego produkty są objęte zakazem ustanowionym w art. 11 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze;
- b) składy w wolnych obszarach celnym i składy wolnocłowe lub składy celne muszą być zatwierdzone przez właściwe władze do składowania produktów. W celu uzyskania zatwierdzenia, muszą one spełniać następujące wymagania:
 - znajdują się w zamkniętej przestrzeni z punktami wejścia i wyjścia poddanyymi ciągłym kontrolom przeprowadzanym przez kierownictwo składu. Jeżeli skład znajduje się w wolnym obszarze celnym, cały obszar musi być zamknięty i znajdować się pod stałą kontrolą celną,
 - muszą spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w prawodawstwie wspólnotowym w odniesieniu do składowania produktów w składach lub, w przypadku braku podstaw prawnych, ustanowione w ustawodawstwie krajowym,
 - muszą umożliwiać codzienne wpisywanie do rejestru wszystkich przesyłek wprowadzanych do magazynu lub opuszczających magazyn, z podaniem szczegółowych danych dotyczących rodzaju i ilości produktów w każdej przesyłce oraz nazwę i adres odbiorcy. Takie rejestry powinny być przechowywane przez co najmniej trzy lata,
 - muszą posiadać pomieszczenia do składowania i/lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne składowanie produktów, które nie spełniają wymogów prawodawstwa weterynaryjnego.

Jednakże właściwe władze mogą, w przypadku istniejących składów, zezwolić na oddzielne składowanie takich produktów w tym samym budynku, jeżeli produkty niespełniające norm wspólnotowych są przechowywane w wydzielonych i zamkniętych przestrzeniach tych pomieszczeń,

- muszą posiadać pomieszczenia przeznaczone dla personelu przeprowadzającego kontrole weterynaryjne.

Jeżeli kontrole określone w ust. 2 wykażą, że osoba odpowiedzialna za przesyłkę złożyła fałszywe oświadczenie w odniesieniu do ust. 1 zostanie ona zobowiązana do usunięcia towarów zgodnie z art. 17.

5. Właściwe władze podejmą wszelkie niezbędne kroki w celu:

- zagwarantowania, że warunki dotyczące zatwierdzenia składów są zachowywane,
- niedopuszczenia do składowania produktów, które nie spełniają weterynaryjnych wymagań wspólnotowych w tych samych pomieszczeniach lub zamkniętych przestrzeniach, w których znajdują się produkty spełniające te wymagania,
- zapewnienia skutecznych kontroli przy wprowadzeniu do magazynu i opuszczeniu magazynu oraz, w czasie godzin otwarcia, zapewnienia nadzoru władz weterynaryjnych. Muszą one w szczególności zapewnić, aby produkty niespełniające wymagań wspólnotowych nie mogły opuścić pomieszczeń lub składów, w których są przechowywane, bez zgody właściwych władz,
- przeprowadzenia wszystkich niezbędnych kontroli w celu uniknięcia jakiegokolwiek zmiany, zastąpienia produktów przechowywanych w składzie lub jakiegokolwiek zmiany opakowania, przygotowania rynkowego lub obróbki.

6. Państwo Członkowskie może, ze względu na zdrowie zwierząt lub ludzi, odmówić przyjęcia produktów do składu celnego, składu wolnocłowego lub wolnego obszaru celnego, jeżeli nie spełniają one warunków ustanowionych w prawodawstwie wspólnotowym.

7. Przesyłki nie mogą zostać wprowadzone do wolnego obszaru celnego, składu wolnocłowego lub składu celnego, o ile nie są zabezpieczone pieczęciami celnymi.

8. Przesyłki określone w ust. 4 mogą opuścić wolny obszar celny, skład wolnocłowy lub skład celny wyłącznie w celu ich odesłania do państwa trzeciego lub składu określonego w art. 13 lub zniszczenia pod warunkiem, że:

- odesłanie do państwa trzeciego jest zgodne z wymaganiami art. 11 ust. 1 lit. c) i art. 11 ust. 2 lit. a), c), d) i e),
- przekazanie do składu określonego w art. 13 odbywa się przy użyciu formularza kontroli celnej T1, z podaniem nazwy i miejsca składu wymienionego w towarzyszącym świadectwie przewidzianym w tym artykule,

— przewóz do miejsca zniszczenia jest realizowany po denaturacji danych produktów.

Wspomniane przesyłki zostaną następnie przekazane na warunkach zapewniających dokonania przewozu, bez rozładowania towaru, pod nadzorem właściwych władz, w wodoszczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez te władze.

Przesyłki takie nie mogą być przekazywane między składami określonymi w niniejszym artykule.

9. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z niniejszym artykułem, w tym wymagane na podstawie niniejszego artykułu koszty inspekcji i kontroli, obciążają osobę odpowiedzialną za przesyłkę lub jej przedstawiciela, bez zwrotu kosztów przez Państwo Członkowskie, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 1 dyrektywy 85/73/EWG.

10. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz:

- a) wolnych obszarów celnych, składów wolnocłowych i składów celnych określonych w ust. 4;
- b) podmiotów gospodarczych określonych w art. 13.

Komisja zapewni opublikowanie wykazu z lit. a) w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* i przekaże wykaz podmiotów gospodarczych z lit. b) pozostałym Państwom Członkowskim.

11. W przypadku niedostosowania się do warunków określonych w ust. 1–10 oraz tak długo, jak te warunki mają zastosowanie w przypadku składów, właściwe władze zawieszają lub wycofują zatwierdzenie określone w ust. 4 lit. b). O każdym takim zawieszeniu lub wycofaniu poinformuje ona Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie.

W przypadku, gdy wykryte zostaną niezgodności umyślne lub wynikające z poważnych zaniedbań, wobec osoby odpowiedzialnej za przewóz przesyłki zastosowane zostaną kary ustanowione przez prawo krajowe danego Państwa Członkowskiego po opuszczeniu składu przez przesyłkę.

12. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące procedur kontrolnych przeprowadzanych przy wprowadzeniu przesyłek na takie obszary i do składów oraz opuszczaniu przez przesyłki tych obszarów i składów, przewozu przesyłek między tymi obszarami lub składami, sposobu składowania produktów i ich dozwolonego manipulowania przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 13

1. Podmioty gospodarcze, które bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty określone w art. 12 ust. 4 w celu konsumpcji przez załogę i pasażerów muszą, oprócz spełnienia wymagań art. 1 ust. 1, 2, 4 lit. a) oraz ust. 4 lit. b) tiret drugie, trzecie i czwarte ust. 5, 6, 7 i 9:

- a) posiadać pozwolenie na prowadzenie działalności przez właściwe władze;

- b) pozyskiwać dostawy produktów, które nie mogą być przetwarzane chyba że są to surowce spełniające wymagania wspólnotowe;

- c) posiadać zamknięte pomieszczenia, których wejście i wyjście są pod ciągłym nadzorem wyznaczonej osoby. W przypadku, gdy skład znajduje się w wolnym obszarze celnym, stosuje się wymagania art. 12 ust. 4 lit. b) tiret pierwsze zdanie drugie;

- d) zobowiązać się do niewprowadzania produktów określonych w art. 12 ust. 4 do konsumpcji na jednym z terytoriów wyszczególnionych w załączniku I;

- e) jak najszybciej powiadomić właściwe władze o przybyciu produktów do składu określonego w lit. c).

2. Podmioty gospodarcze określone w ust. 1 muszą:

- a) dostarczać produkty bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego składu w porcie przeznaczenia pod warunkiem, że podjęte zostaną środki zapewniające, że dane produkty nie opuszczą, w żadnym wypadku, terenu portu z przeznaczeniem na inny teren. Przewóz produktów ze składu pochodzenia do portu przeznaczenia musi być przeprowadzony pod dozorem celnym zgodnie z procedurą T1 ustanowioną w rozporządzeniu (EWG) nr 2913/92, towarzyszyć mu musi świadectwo weterynaryjne sporządzone zgodnie z procedurą w ust. 6;

- b) powiadomić z wyprzedzeniem właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego, z którego dostarczane są produkty oraz właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego przeznaczenia o dacie wysłania produktów włącznie z podaniem szczegółowych danych dotyczących ich miejsca przeznaczenia;

- c) dostarczyć urzędowy dowód potwierdzający, że produkty dotarły do końcowego miejsca przeznaczenia;

- d) prowadzić rejestr wprowadzenia i wysłania przez okres przynajmniej trzech lat. Rejestr musi umożliwić przeprowadzenie kontroli części przesyłki pozostającej w składzie.

3. Podmioty gospodarcze powinny zapewnić, że nie dostarczają na statki produktów niespełniających wymagań wspólnotowych, z wyjątkiem dostaw dla pasażerów i załogi znajdujących się poza nabrzeżem terytoriów wymienionych w załączniku I, określonych przepisami krajowymi.

4. Właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego, z którego dostarczane są produkty, powiadamiają właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego przeznaczenia, nie później niż w chwili wysłania produktów i powiadamiają ją przez system wymiany informacji ANIMO o miejscu przeznaczenia produktów.

5. W przypadku niespełnienia warunków niniejszego artykułu, właściwe władze muszą wycofać pozwolenie określone w ust. 1 lit. a). O każdym takim wycofaniu powiadamiają one Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące procedur kontrolnych przeprowadzanych przy wysyłce produktów a także w czasie transportu i dostawy produktów, które są dostarczane bezpośrednio na pokład morskich środków transportu, w tym dowodu, że te produkty dotarły do swojego miejsca przeznaczenia określonego przepisami, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 14

1. Produkty, których przeznaczenie celne w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 jest inne niż określone w art. 7 i 12 ust. 3 niniejszej dyrektywy poddane zostaną, jeśli nie zostały zniszczone lub zwrócone, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu stwierdzenia, że spełniają one warunki przywozowe.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, jeśli niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 15

1. Państwo Członkowskie wyda pozwolenie na ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzących ze Wspólnoty, która została odrzucona przez państwo trzecie, jeżeli:

a) produktom towarzyszą:

i) oryginał świadectwa lub kopia uwierzytelniona przez właściwe władze, które wystawiły świadectwo towarzyszące produktom, włącznie ze szczegółami dotyczącymi przyczyn odmowy oraz gwarancją, że warunki dotyczące składowania i transportu produktów zostały spełnione i potwierdzeniem, że dane produkty nie podlegały żadnemu manipulowaniu;

ii) w przypadku zaplombowanych kontenerów, świadectwo od przewoźnika potwierdzające, że zawartość kontenerów nie została rozładowana ani nie podlegała innemu manipulowaniu;

b) wymienione produkty są poddane kontroli dokumentów i tożsamości oraz, w przypadkach określonych art. 20 kontroli fizycznej;

c) przesyłka jest zwracana bezpośrednio, na warunkach określonych art. 8 ust. 4 do przedsiębiorstwa pochodzenia w Państwie Członkowskim, w którym wystawiono świadectwo oraz, w przypadku tranzytu przez jedno z Państw Członkowskich po uprzednim wydaniu pozwolenia przez urzęd-

wego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli tego Państwa Członkowskiego spośród wymienionych w załączniku I, do którego przesyłka dociera najpierw, imieniu wszystkich Państw Członkowskich tranzytu dla tej przesyłki.

2. Państwo Członkowskie nie może sprzeciwić się ponownemu wprowadzeniu przesyłki produktów pochodzenia wspólnotowego i odrzuconej przez państwo trzecie, jeżeli właściwe władze, które wystawiły oryginał świadectwa wyraziły zgodę na ponowne przyjęcie przesyłki a warunki ustanowione w ust. 2 zostały spełnione.

3. W okolicznościach przewidzianych w ust. 1 i 2 produkty, o których mowa, zostaną przekazane na takich warunkach, które zapewnią transport do przedsiębiorstwa przeznaczenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8 ust. 4 w wodoszczelnych środkach transportu, oznaczonych i zaplombowanych przez właściwe władze tak, aby plomby zostały złamane w momencie otwarcia kontenera.

4. Urzędowy lekarz weterynarii, który wydaje pozwolenie na transport, powiadamia właściwe władze o miejscu przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji ANIMO.

5. Wszelkie wydatki poniesione w związku z niniejszym artykułem, w tym wynikające z niego koszty inspekcji i kontroli, obciążają osobę odpowiedzialną za przesyłkę lub jej przedstawiciela, bez możliwości zwrotu poniesionych kosztów przez Państwo Członkowskie, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 1 dyrektywy 85/73/EWG.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 16

1. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania w odniesieniu do produktów, które:

a) stanowią część bagażu podręcznego pasażerów i są przeznaczone do osobistej konsumpcji, do wielkości, która nie przekracza ilości określonej zgodnie z ust. 3 i pod warunkiem, że produkty pochodzą z Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdującego się na wykazie przyjętym zgodnie z przepisami Wspólnoty i z którego przywóz nie jest zakazany;

b) są wysyłane jako małe przesyłki adresowane do osób prywatnych pod warunkiem, że produkty te nie są przywożone w ilościach handlowych, tzn. wielkości przesyłanych produktów nie przekraczają ilości określonych zgodnie z ust. 3 i pod warunkiem, że produkty pochodzą z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdującego się na wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami Wspólnoty, i z którego przywóz nie jest zakazany;

c) znajdują się na pokładach środków transportu międzynarodowego i są przeznaczone do konsumpcji przez załogę i pasażerów pod warunkiem, że nie są one wprowadzane na jedno z terytoriów określonych w załączniku I.

W przypadku, gdy takie produkty lub ich odpadki kuchenne są wyładowywane, wówczas muszą one zostać zniszczone. Zniszczenie tych produktów nie jest, jednakże konieczne, gdy są one bezpośrednio przenoszone z jednego środka transportu międzynarodowego do drugiego w tym samym porcie i pod dozorem celnym;

d) w przypadku gdy ilości nie przekraczające wielkości ustalonych zgodnie z ust. 3 zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zaplombowanych kontenerach o wartości F_0 równej 3,00 lub większej oraz:

i) stanowią część osobistego bagażu podróżnych i są przeznaczone do ich osobistej konsumpcji;

ii) są wysyłane jako małe przesyłki do osób prywatnych, pod warunkiem, że produkty te nie są przywożone w ilościach handlowych;

e) są wysyłane jako próbki handlowe lub są przeznaczone na wystawy pod warunkiem, że nie są przeznaczone na sprzedaż i zostały uprzednio dopuszczone do tego celu przez właściwe władze;

f) są przeznaczone do określonych badań lub analiz w takim zakresie w jakim da się określić na podstawie kontroli urzędowej, że te produkty nie są dostarczane do spożycia przez ludzi oraz że po zakończeniu wystawy lub gdy określone badania i analizy zostały przeprowadzone produkty te, z wyjątkiem ilości wykorzystanych do analiz, są niszczone lub odsyłane na warunkach ustanowionych przez właściwe władze.

W przypadku określonym w lit. e) oraz w niniejszym przypadku Państwo Członkowskie przeznaczenia zapewni, że produkty nie mogą być wykorzystane do celów innych niż te, dla których zostały one przywiezione na jego terytorium.

2. Ustęp 1 nie narusza przepisów stosowanych w przypadku świeżego mięsa i produktów mięsnych, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przy przywozie z państw trzecich zwierząt z gatunku bydła, owiec, kóz i świń, świeżego mięsa i produktów mięsnych ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, str. 27).

3. Komisja określi przepisy wykonawcze, w szczególności, limity wagowe dla różnych produktów, które mają być objęte odstępstwami określonymi w ust. 1 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 17

1. Przesyłki, które zostały wprowadzone na jedno z terytoriów Wspólnoty bez zgłoszenia do kontroli weterynaryjnej zgodnie z wymaganiami art. 3 i 4 zostaną zatrzymane a właściwe władze zdecydują o ich zniszczeniu zgodnie z ust. 2 lit. b) lub odesłaniu zgodnie z ust. 2 lit. a).

2. Gdy kontrole określone w niniejszej dyrektywie wykażą właściwym władzom, że produkt nie spełnia warunków przywożonych lub gdy kontrole te wykażą niezgodności, właściwe władze, w porozumieniu z osobą odpowiedzialną za przesyłkę lub jej przedstawicielem, zadecydują o:

a) odesłaniu produktu poza terytoria wymienione w załączniku I z tego samego granicznego posterunku kontroli do miejsca przeznaczenia uzgodnionego z osobą odpowiedzialną za przesyłkę, przy użyciu tego samego środka transportu, najpóźniej w terminie 60 dni w przypadku gdy nie wyklucza tego wynik kontroli weterynaryjnej i wymagania zdrowotne.

W tym przypadku, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli musi:

— wszcząć procedurę informacyjną określoną w art. 1 ust. 1 tiret pierwsze decyzji 92/438/EWG,

— na mocy uzgodnień, które mają zostać określone przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w ust. 7 unieważnić świadectwa zdrowia lub dokumenty towarzyszące odrzuconym produktom tak aby uniemożliwić ponowne wprowadzenie odrzuconych produktów przez inny graniczny posterunek kontroli;

b) lub, jeżeli odesłanie przesyłki jest niemożliwe lub okres 60 dni określony w lit. a) upłynął, lub osoba odpowiedzialna za przesyłkę wydała natychmiastową zgodę, zniszczeniu produktów w urządzeniach przeznaczonych do tego celu, znajdujących się możliwie blisko granicznego posterunku kontroli, zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającej przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb ⁽²⁾.

⁽²⁾ Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

W trakcie odsyłania produktów określonych w niniejszym punkcie lub potwierdzenia przyczyn odrzucenia, właściwe władze składają wymienione produkty pod swoim nadzorem, na koszt osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

3. Przepisy art. 23 i 24, mają zastosowanie w przypadku gdy kontrole określone w ust. 1 i 2 wykażą popełnienie poważnych naruszeń lub powtarzających się naruszeń wspólnotowego prawodawstwa weterynaryjnego.

4. Ustęp 2 nie ma zastosowania w przypadku gdy właściwe władze wydały pozwolenie umożliwiające użycie produktów zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG pod warunkiem, że nie istnieje zagrożenie zdrowia ludzi lub zwierząt.

5. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę lub jej przedstawiciel są obciążeni kosztami poniesionymi w procesie odsyłania lub niszczenia przesyłki lub przy użyciu produktu do innych celów.

Ponadto, w przypadku wykrycia nieprawidłowości wynikających z poważnego zaniedbania lub umyślnego naruszenia, Państwo Członkowskie musi obciążyć osobę odpowiedzialną za przesyłkę karami przewidzianymi w jego ustawodawstwie.

6. Stosuje się przepisy decyzji 92/438/EWG.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania ust. 1–3, szczególnie normalizacji kryteriów oceny decydującej o odmowie, zatrzymaniu lub zniszczeniu, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 18

Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 przyjmie, na podstawie planów określonych w ustępie drugim, przepisy stosowane w przywozie produktów do pewnych części terytoriów wymienionych w załączniku I w celu uwzględnienia barier naturalnych, specyficznych dla danego terytorium, w szczególności ich odległości od części kontynentalnej Wspólnoty.

W tym celu Republika Francuska i Republika Grecka przedłożą Komisji plan ustanawiający, w szczególności w przypadku francuskich departamentów zamorskich oraz pewnych wysp i grup wysp, charakter kontroli, które należy przeprowadzić w przypadku przywozu do tych regionów produktów pochodzących z państw trzecich, uwzględniając ograniczenia geograficzne specyficzne dla danych terytoriów.

Powyższe plany określają kontrole przeprowadzane w celu niedopuszczenia w żadnym przypadku do odesłania produktów wprowadzanych na te terytoria do innych części terytorium Wspólnoty, chyba że te terytoria są zgodne z wymaganiami wspólnotowego prawodawstwa weterynaryjnego.

Artykuł 19

1. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 sporządzi wykaz produktów roślinnych, które w szczególności ze względu na ich dalsze miejsce przeznaczenia, mogą spowodować zagrożenie rozprzestrzenienia się zwierzęcych chorób zakaźnych lub zaraźliwych i z tego względu zostaną poddane kontrolom weterynaryjnym ustanowionym niniejszą dyrektywą, w szczególności określonym w art. 4 w celu sprawdzenia pochodzenia i planowanego przeznaczenia tych produktów roślinnych.

Zgodnie z tą samą procedurą przyjmuje się:

— warunki zdrowotne zwierząt, które muszą stosować państwa trzecie oraz gwarancje, które muszą być przyznane, w szczególności rodzaj przetwarzania, jakie jest wymagane w świetle sytuacji zdrowotnej zwierząt w tych krajach,

— wykaz państw trzecich, które, w świetle gwarancji, mogą być zatwierdzone do wywożenia do Wspólnoty produktów roślinnych określonych w ustępie pierwszym,

— wszelkie szczególne procedury kontrolne, w szczególności w odniesieniu do pobierania próbek, które mogą być stosowane w przypadku tych produktów, w szczególności w przypadku przywozu towarów masowych.

2. Świeże produkty rybołówstwa niezwłocznie po wyładowaniu ze statków rybackich pływających pod banderą państwa trzeciego poddane zostaną, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1093/94 z dnia 6 maja 1994 r. ustalającym warunki, na których statki rybackie państw trzecich mogą bezpośrednio wyładowywać i sprzedawać swoje połowy w portach wspólnotowych⁽¹⁾ oraz, zanim będą mogły być przywożone do jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I, kontrolom weterynaryjnym ustanowionym w odniesieniu do ryb wyładowanych bezpośrednio przez statki rybackie pływające pod banderą Państwa Członkowskiego.

Jednakże, w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 2 Państwo Członkowskie może, na mocy procedury określonej w art. 29 upoważnić do przeprowadzania kontroli ustanowionych w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do tuńczyków mrożonych i głęboko mrożonych, które zostały wyładowane bezpośrednio bez pozabawiania głowy lub przetroszenia ze statku należącego do wspólnych przedsiębiorstw zarejestrowanych zgodnie z odpowiednimi przepisami wspólnotowymi pod warunkiem, że:

— kontrole te są przeprowadzane przez właściwe władze najbliższego granicznego posterunku kontroli w zakładzie przemysłowym przeznaczenia zatwierdzonym do przetwarzania tych produktów,

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 12.5.1994, str. 3.

- zakład przetwarzania znajduje się nie dalej niż 75 km od granicznego posterunku kontroli,
- produkty przekazane są pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8 ust. 4 tiret pierwsze z punktu wyładunku do zakładu przeznaczenia.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 mogą zostać przyznane odstępstwa od przepisów art. 6 ust. 1 lit. b) oraz, w odniesieniu do personelu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli i wystawianie świadectw, od przepisów art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 w zakresie granicznych posterunków kontroli, w których zgłaszane są ryby zgodnie z dyrektywą Rady 91/493/EWG, z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiającą warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa ⁽¹⁾.

Artykuł 20

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozdziału, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze w przypadku gdy zaistnieje podejrzenie, że przepisy weterynaryjne nie są stosowane lub istnieje wątpliwość co do:

- a) tożsamości lub rzeczywistego przeznaczenia produktu;
- b) zgodności z gwarancjami ustanowionymi w przepisach dla tego rodzaju produktów;
- c) zgodności z gwarancjami zdrowia ludzi i zwierząt ustanowionymi w przepisach wspólnotowych;

przeprowadzą wszelkie kontrole weterynaryjne, które lekarz weterynarii lub władze uznają za stosowne, w celu potwierdzenia lub wykluczenia podejrzenia.

Produkty po kontroli muszą pozostać pod nadzorem właściwych władz do momentu uzyskania wyników kontroli.

Jeżeli podejrzenie zostanie potwierdzone, należy nasilić kontrole produktów tego samego pochodzenia zgodnie z art. 17 ust. 3.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 21

1. Republika Austrii otrzymuje okres trzech lat, od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, na wprowadzenie systemu kontroli przewidzianego w niniejszym rozdziale. W

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10).

czasie tego okresu przejściowego Austria zastosuje środki, które zostaną określone przed dniem wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29. Powyższe środki zapewnią, że wszystkie niezbędne kontrole będą przeprowadzane jak najbliżej wspólnotowej granicy zewnętrznej.

2. Republika Finlandii otrzymuje okres dwóch lat, od daty wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, na wprowadzenie systemu kontroli przewidzianego w niniejszym rozdziale. W czasie tego okresu przejściowego Finlandia zastosuje środki, które zostaną określone przed dniem wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29. Powyższe działania zapewnią, że wszystkie niezbędne kontrole będą przeprowadzane jak najbliżej wspólnotowej granicy zewnętrznej.

3. Na wniosek Państwa Członkowskiego, wymagania z tiret ósme załącznika II, mogą być odroczone w odniesieniu do posterunków kontroli znajdujących się na granicach państw kandydujących na okres dwóch lat od dnia 1 lipca 1999 r., zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY DOTYCZĄCE ZABEZPIECZEŃ

Artykuł 22

1. Jeżeli, na terytorium państwa trzeciego, choroba określona w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie ⁽²⁾, choroba odzwierzęca lub inna choroba albo zjawisko lub okoliczności mogące stworzyć poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi pojawią się lub rozprzestrzenią lub, jeżeli jest to uzasadnione jakąkolwiek inną poważną przyczyną związaną ze zdrowiem zwierząt lub ludzi, w szczególności w świetle ustaleń biegłych lekarzy weterynarii lub wyników kontroli przeprowadzonych w granicznym posterunku kontroli, Komisja przyjmie niezwłocznie, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, jedno z następujących działań w zależności od powagi sytuacji:

- zawiesi przywóz z całego państwa trzeciego, którego to dotyczy lub jego części i gdzie to konieczne, z państwa trzeciego tranzytu,

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

— ustanowi szczególne warunki w związku z produktami pochodzącymi z całego lub części danego państwa trzeciego,

— sporządzi, na podstawie aktualnych danych, wymagania dotyczące odpowiednich kontroli, które mogą obejmować w szczególności szukanie zagrożeń ludzi lub zdrowia zwierząt oraz, w zależności od wyników tych kontroli, zwiększy częstotliwość kontroli fizycznych.

2. Jeżeli jakakolwiek kontrola przewidziana w niniejszej dyrektywie wykaze, że przesyłka produktów może stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi, właściwe władze weterynaryjne podejmują niezwłocznie następujące środki:

— przejmuje i niszczy przesyłkę, o której mowa,

— natychmiast powiadamia pozostałe graniczne posterunki kontroli i Komisję o wynikach działań oraz pochodzeniu produktów, zgodnie z decyzją 92/438/EWG.

3. W przypadku określonym w ust. 1, Komisja może podjąć tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do produktów określonych w art. 11–13.

4. Przedstawiciele Komisji mogą odbyć natychmiastową wizytę do danego państwa trzeciego.

5. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie oficjalnie powiadomi Komisję o potrzebie podjęcia środków ochronnych a Komisja nie zastosuje przepisów ust. 1–3 lub nie powiadomi Stałego Komitetu Weterynaryjnego zgodnie z ust. 6, wówczas Państwo Członkowskie może podjąć tymczasowe środki ochronne w związku z wymienionymi produktami.

Kiedy Państwo Członkowskie podejmie tymczasowe środki ochronne w odniesieniu do państwa trzeciego lub przedsiębiorstwa w państwie trzecim na mocy niniejszego ustępu, powiadomi ono o tym pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

W ciągu 10 dni roboczych sprawa zostanie przedstawiona Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zgodnie z warunkami art. 28 w celu rozszerzenia, zmiany lub uchylenia środków przewidzianych w ust. 1 i 3. Procedura przewidziana w art. 28 może być także zastosowana w celu przyjęcia niezbędnych decyzji, również tych, które dotyczą przepływu wewnątrzspółnotowego produktów oraz tranzytu.

6. Decyzje dotyczące zmiany, uchylenia lub rozszerzenia środków przyjętych na mocy ust. 1, 2, 3 i 5 zostaną podjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, tam gdzie to niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

ROZDZIAŁ III

INSPEKCJA I KONTROLE

Artykuł 23

1. Ilekroć jednolite zastosowanie wymagań niniejszej dyrektywy okaże się niezbędne, biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami:

- a) sprawdzić, czy Państwa Członkowskie stosują się do wspomnianych wymagań;
- b) dokonać kontroli na miejscu w celu zapewnienia, że kontrole przeprowadzane są zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzona jest inspekcja zapewni biegłym lekarzom weterynarii Komisji wszelką pomoc, której mogą potrzebować w trakcie wypełniania swoich zadań.

Wyniki przeprowadzonych kontroli muszą być przedyskutowane z właściwymi władzami danego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem i rozesłaniem końcowego sprawozdania.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że wyniki kontroli uzasadniają takie środki, zrewiduje ona sytuację w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Może ona przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28.

4. Komisja będzie monitorować rozwój sytuacji; w świetle tego rozwoju i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29 może ona zmienić lub uchylić decyzje określone w ust. 5.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, gdzie to niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 24

1. W przypadku gdy kontrole przewidziane w niniejszej dyrektywie dają podstawy do uznania, że wspólnotowe przepisy weterynaryjne są poważnie i notorycznie naruszane, właściwe władze podejmują następujące środki w odniesieniu do produktów, których to dotyczy lub w odniesieniu do ich pochodzenia:

— powiadamiają Komisję o rodzaju produktów i przesyłce, które naruszają przepisy; Komisja niezwłocznie powiadamia o nich wszystkie graniczne posterunki kontroli,

— Państwa Członkowskie przeprowadzają bardziej rygorystyczne kontrole wszystkich przesyłek produktów tego samego pochodzenia. W szczególności, należy zatrzymać następnych 10 przesyłek tego samego pochodzenia, a zastaw na pokrycie kosztów inspekcji oraz kontroli fizycznych, w tym pobrania próbek i badań laboratoryjnych określonych w załączniku III, musi być wniesiony w granicznym posterunku kontroli.

W przypadku gdy te dodatkowe kontrole potwierdzą niezgodność z prawodawstwem wspólnotowym, przesyłkę naruszającą przepisy lub jej część należy usunąć zgodnie z art. 17 ust. 2 lit. a) i b),

— Komisja zostanie powiadomiona o wynikach bardziej rygorystycznych kontroli i na podstawie tych informacji podejmie wszystkie niezbędne dochodzenia zmierzające do zidentyfikowania przyczyn oraz pochodzenia wykrytych naruszeń.

2. W przypadku, gdy kontrole wykażą, że dopuszczalne poziomy pozostałości zostały przekroczone, należy przeprowadzić kontrole określone w ust. 1 tiret drugie.

3. Jeżeli w przypadkach dotyczących państw trzecich, które zawarły umowę o równoważności ze Wspólnotą, lub państw trzecich, których przesyłki są kontrolowane rzadziej, Komisja, po zasięgnięciu informacji u właściwych władz danego państwa trzeciego, dojdzie do wniosku, że nie wypełniło ono zobowiązań i gwarancji przyznanych na podstawie planów określonych w art. 29 ust. 1 dyrektywy 96/23/WE, wówczas wstrzyma ona przeprowadzanie rzadszych kontroli wymienionych produktów przyznane temu krajowi, na mocy procedury ustanowionej w art. 29 niniejszej dyrektywy do chwili, gdy to państwo trzecie nie naprawi swoich uchybień. Ta sama procedura zostanie zastosowana w przypadku zniesienia wstrzymania.

Jeżeli niezbędne, w celu przywrócenia korzyści płynących z wymienionej umowy, delegacja ze Wspólnoty składająca się z biegłych z Państw Członkowskich, przybędzie z wizytą do danego kraju, na koszt tego kraju, w celu sprawdzenia, czy takie działania zostały podjęte.

Artykuł 25

1. W przypadku, gdy właściwe władze Państwa Członkowskiego uznają, że niniejsza dyrektywa nie jest stosowana przez graniczny posterunek kontroli lub skład celny, wolny obszar celny lub skład wolnocłowy innego Państwa Członkowskiego określony w art. 12 na podstawie kontroli przeprowadzonych w punkcie, w którym produkty są wprowadzane na rynek, wówczas skontaktuje się ona niezwłocznie z właściwym organem centralną tego Państwa Członkowskiego.

Ostatnie Państwo Członkowskie podejmie wszelkie niezbędne działania i powiadomi właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach takich decyzji.

Jeżeli właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego uznają, że podjęte działania nie są wystarczające, zbadają one, wspólnie z właściwymi władzami drugiego Państwa Członkow-

skiego możliwe sposoby i środki naprawy sytuacji, gdy to niezbędne, przez odbycie wizyty w tym Państwie Członkowskim.

W przypadku gdy kontrole określone w akapicie pierwszym wykażą powtarzające się niedostosowanie do niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadomiamy o tym Komisję i właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja może, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, uwzględniając rodzaj zgłoszonych naruszeń:

— wysłać inspekcję do Państwa Członkowskiego w porozumieniu z właściwymi władzami krajowymi,

— zwrócić się do właściwych władz o zwiększenie ilości kontroli przeprowadzanych w wymienionym granicznym posterunku kontroli, składzie celnym, wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

W toku badań Komisji, Państwo Członkowskie będące stroną musi, na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia, nasilić kontrole w granicznym posterunku kontroli, składzie celnym, wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, ze swojej strony, nasilić kontrole produktów pochodzących z tych źródeł.

Na wniosek jednego z tych dwóch Państw Członkowskich, w przypadku gdy inspekcja potwierdzi niezgodności określone w akapicie piątym tiret pierwsze, Komisja musi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 podjąć odpowiednie środki. Środki te muszą być jak najszybciej potwierdzone lub zrewidowane, zgodnie z tą samą procedurą.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo do odwołania się od decyzji właściwych władz przysługujące na mocy obowiązujących przepisów prawnych w Państwach Członkowskich.

Decyzje podjęte przez właściwą władzę oraz powody tych decyzji zostaną podane do wiadomości osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, której te decyzje dotyczą lub jej przedstawicielowi.

Jeżeli ta osoba lub jej przedstawiciel przedstawi taki wniosek, wspomniane decyzje i ich powody zostaną jej przekazane na piśmie, włącznie z informacją o prawach do odwołania przysługujących jej na mocy obowiązujących przepisów prawnych w Państwie Członkowskim przeprowadzającym kontrole, a także stosowanej procedurze i terminach.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 26

1. Każde Państwo Członkowskie opracuje program dotyczący wymiany urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli produktów pochodzących z państw trzecich.

2. Komisja i Państwa Członkowskie skoordynują programy określone w ust. 1 w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do umożliwienia wprowadzenia programów wynikających z koordynacji określonej w ust. 2.

4. Co roku, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wprowadzenie programów zostanie zrewidowane na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.

5. Państwa Członkowskie uwzględnią zebrane doświadczenie w celu udoskonalenia i rozwinięcia programów wymiany.

6. Należy przyznać wkład finansowy Wspólnoty w celu promowania skutecznego rozwoju programów wymiany. Szczegółowe przepisy dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty oraz szacunkowe kwoty obciążające budżet Wspólnoty są ustanowione w decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾.

7. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1, 4 i 5 przyjmuje się, gdzie to niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie zapewnią, że urzędowi lekarze weterynarii wyznaczeni do sprawowania funkcji w granicznych posturunkach kontroli wezmą udział w specjalnych programach szkoleniowych określonych w niniejszym artykule.

Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29, opracuje instrukcje dotyczące tych programów.

Komisja, przynajmniej raz w roku, zorganizuje seminaria dla tych osób, które prowadzą programy, w celu zapewnienia ich koordynacji.

Środki przewidziane w niniejszym artykule zostaną sfinansowane zgodnie z tytułem III decyzji 90/424/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 94/370/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 31).

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 28

W przypadku odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji Rady 68/361/EWG ⁽²⁾ podejmie decyzje zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 29

W przypadku odniesienia procedury przewidzianej w niniejszym artykule Stały Komitet Weterynaryjny podejmie decyzje zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 30

Załączniki II i III mogą zostać uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 29.

Artykuł 31

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z przepisów prawa celnego.

Artykuł 32

Państwa Członkowskie mogą wykorzystać wspólnotową pomoc finansową, przewidzianą w art. 38 decyzji 90/424/EWG, w celu wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 33

Dyrektywa 90/675/EWG traci moc z dniem 30 czerwca 1999 r.

Akty prawne przyjęte na podstawie dyrektywy 90/675/EWG muszą obowiązywać do chwili przyjęcia przepisów, które mają je zastąpić na podstawie niniejszej dyrektywy.

Każdy akt prawny, przyjęty na podstawie niniejszej dyrektywy musi, jeśli to stosowne, podawać datę, od której jego przepisy będą zastępować odpowiadające im przepisy w akcie przyjętym na podstawie dyrektywy 90/675/EWG.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy należy rozumieć jako odniesienia do niniejszej dyrektywy oraz odczytywać zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 34

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1999 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 1999 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 36

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

TERYTORIA WYMENIONE W ARTYKULE 1

1. Terytorium Królestwa Belgii.
 2. Terytorium Królestwa Danii za wyjątkiem wysp Faro i Grenlandii.
 3. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec.
 4. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuta i Melilla.
 5. Terytorium Republiki Greckiej.
 6. Terytorium Republiki Francuskiej.
 7. Terytorium Irlandii.
 8. Terytorium Republiki Włoskiej.
 9. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga.
 10. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie.
 11. Terytorium Republiki Portugalskiej.
 12. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
 13. Terytorium Republiki Austrii.
 14. Terytorium Republiki Finlandii.
 15. Terytorium Królestwa Szwecji.
-

ZAŁĄCZNIK II

ZATWIERDZONE WYMAGANIA DLA GRANICZNYCH POSTERUNKÓW KONTROLI

W celu uzyskania zatwierdzenia Wspólnoty, graniczne posterunki kontroli muszą posiadać:

- personel niezbędny do kontroli dokumentów (świadczenia zdrowia publicznego i świadectwa zdrowia zwierząt lub jakichkolwiek innych dokumentów ustanowionych prawodawstwem wspólnotowym) towarzyszących produktom,
 - odpowiednią liczbę personelu weterynaryjnego i personelu pomocniczego specjalnie wyszkolonego do systematycznego przeprowadzania kontroli fizycznych każdej przesyłki, związaną z ilością produktów, którymi zajmuje się graniczny posterunek kontroli,
 - odpowiedni personel do pobierania i przetwarzania próbek z przesyłek produktów zgłoszonych w danym granicznym posterunku kontroli,
 - odpowiednio duże pomieszczenia udostępnione personelowi odpowiedzialnemu za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych,
 - odpowiednie, higieniczne pomieszczenia i urządzenia do przeprowadzania rutynowych analiz i pobierania próbek zgodnie z niniejszą dyrektywą,
 - odpowiednie, higieniczne pomieszczenia i urządzenia do pobierania i przetwarzania próbek do rutynowych kontroli ustanowionych w zasadach wspólnotowych (normy mikrobiologiczne),
 - usługi wyspecjalizowanego laboratorium posiadającego możliwość przeprowadzania szczególnych analiz próbek pobranych w tym granicznym posterunku kontroli,
 - pomieszczenia i pomieszczenia chłodnicze do składowania częściowych przesyłek pobranych do analiz i produktów, których nie dopuszczono do wolnego obrotu przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za graniczny posterunek kontroli,
 - odpowiednie urządzenia do szybkiej wymiany informacji, w szczególności z innymi granicznymi posterunkami kontroli (przez skomputeryzowany system przewidziany w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG lub projekt SHIFT),
 - usługi przedsiębiorstwa wykwalifikowanego do przetwarzania przewidzianego w dyrektywie 90/667/EWG.
-

ZAŁĄCZNIK III

KONTROLA FIZYCZNA PRODUKTÓW

Celem kontroli fizycznej produktów zwierzęcych jest zapewnienie, że produkty stale odpowiadają przeznaczeniu wymienionym w świadectwach zdrowia lub dokumentach: gwarancje pochodzenia poświadczone przez państwo trzecie muszą być odpowiednio weryfikowane i muszą zapewniać, że produkt nie zmienił pierwotnie gwarantowanych cech w wyniku transportu, za pomocą:

- a) badania sensorycznego: zapachu, koloru, konsystencji, smaku;
- b) podstawowych prób fizycznych i chemicznych: cięcie, rozmrażanie, gotowanie;
- c) badań laboratoryjnych na obecność:
 - pozostałości,
 - czynników chorobotwórczych,
 - skazań,
 - przejawów zmian.

Niezależnie od rodzaju produktu następujące działania muszą być przeprowadzone:

- a) kontrola warunków i środków transportu w celu zidentyfikowania, w szczególności, braków i przerw chłodzenia;
- b) faktyczna waga przesyłki oraz waga, jaka została odnotowana na świadectwie zdrowia lub dokumencie musi być porównana, a całość przesyłki zważona wtedy, gdy jest to konieczne;
- c) materiały do opakowania i wszystkie oznakowania (stemple, etykiety) znajdujące się na nich, muszą być sprawdzone w celu zapewnienia ich dostosowania do prawodawstwa wspólnotowego;
- d) temperatura wymagana przez przepisy wspólnotowe musi być sprawdzona w celu dostosowania warunków w czasie transportu;
- e) cały zestaw paczek lub próbek w przypadku produktów masowych musi być oceniony przed poddaniem go badaniu sensorycznemu lub próbom fizycznym, chemicznym i laboratoryjnym.

Przeprowadzone muszą być liczne próby różnych próbek pobranych z całej przesyłki, która może być częściowo rozładowana, jeśli będzie to niezbędne do zapewnienia, że pobrano próbki ze wszystkich części.

Badania muszą pokryć 1 % sztuk lub paczek w przesyłce, od minimalnie dwóch sztuk/paczek do maksymalnie dziesięciu.

Jednakże, w zależności od produktów oraz okoliczności, władze weterynaryjne mogą zażądać przeprowadzenia bardziej szczegółowych kontroli.

W przypadku produktów masowych, przynajmniej pięć próbek musi być pobranych z różnych części przesyłki;

- f) jeśli prowadzone są w sposób losowy badania laboratoryjne nie dające natychmiastowych wyników, przesyłka może być zwolniona, jeśli nie ma bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzi lub zwierząt.

Jednakże, w przypadku gdy testy laboratoryjne zostały przeprowadzone w związku z podejrzeniem o niezgodność lub wyniki z poprzednich testów są pozytywne, przesyłki mogą być zatrzymane do momentu uzyskania negatywnych wyników;

- g) środki transportu muszą być całkowicie rozładowane wyłącznie w następujących przypadkach:
 - produkty zostały załadowane w taki sposób, że dostęp do całości przesyłki jest niemożliwy tylko przez częściowe rozładowanie produktów,
 - kontrole próbek wykazały niezgodności,
 - poprzednia przesyłka wykazała niezgodność,
 - urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa, że istnieją niezgodności;
- h) po zakończeniu kontroli fizycznej, właściwe władze muszą zatwierdzić kontrolę przez zamknięcie i oficjalne pieczętowanie wszystkich otwartych paczek oraz przez ponowne zaplombowanie wszystkich kontenerów; należy wówczas umieścić numery plomb na dokumencie tranzytu przez granicę.

ZAŁĄCZNIK IV

ZESTAWIENIE PORÓWNAWCZE

Dyrektywa 90/675/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2 lit. a)	art. 2 ust. 2 lit. a)
art. 2 ust. 2 lit. b)	art. 2 ust. 2 lit. b)
art. 2 ust. 2 lit. c)	art. 2 ust. 2 lit. c)
art. 2 ust. 2 lit. d)	art. 2 ust. 2 lit. d)
art. 2 ust. 2 lit. e)	art. 2 ust. 2 lit. e)
art. 2 ust. 2 lit. f)	art. 2 ust. 2 lit. f)
art. 2 ust. 2 lit. g)	art. 2 ust. 2 lit. g)
art. 2 ust. 2 lit. h)	art. 2 ust. 2 lit. k)
art. 3	—
art. 4	—
art. 5	art. 12
art. 6	art. 13
art. 7	—
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	art. 4 ust. 4 lit. b)
art. 8 ust. 3	art. 10
art. 8 ust. 4	art. 9
art. 9	art. 6
art. 10	—
art. 11	—
art. 12	art. 11
art. 13	art. 14
art. 14	art. 16
art. 15	—
art. 16	art. 17
art. 17	art. 18
art. 18	art. 19
art. 18a	art. 21
art. 19	art. 22
art. 20	art. 23
art. 21	art. 25
art. 22	art. 26
art. 23	art. 28
art. 24	art. 29
art. 25	art. 30
art. 26	art. 31
art. 27	—
art. 28	—
art. 29	—
art. 30	—
art. 31	art. 32
art. 32	art. 34
art. 33	art. 36
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
—	załącznik III